

Cartea lui Daniel - Numărul o sută treizeci și unu

Dezvăluirea tapiseriei profetice: trasarea conexiunilor de la Apocalipsă la realitățile prezente

Jeff Pippenger

2024-03-12

În articolele anterioare am evidențiat faptul că milleriții au recunoscut că împlineau pilda celor zece fecioare, Habacuc, capitolul doi, și Ezechiel, capitolul doisprezece, versetele douăzeci și unu până la douăzeci și opt. Versetele din Ezechiel arată că, atunci când aceste trei pasaje profetice vor fi împlinite în mod desăvârșit în zilele de pe urmă, "efectul fiecărei vedenii" se va împlini. Sora White tratează, de asemenea, acest fenomen.

În Apocalipsa toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Aici se află complementul cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci cea porțiune a profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4. Faptele apostolilor, 585.

Pilda celor zece fecioare este repetată întocmai, literă cu literă, în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la data de 11 septembrie 2001 și se încheie când, la legea duminicală ce va veni în curând, ușa se închide pentru fecioarele neînțelepte. În acea perioadă a istoriei, efectul fiecărei viziuni reprezentate în «toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie».

În articolul precedent am clădit o platformă de înțelegere pentru a expune linia externă a istoriei, prezentată în versetul patruzeci din Daniel, capitolul unsprezece, verset ce reprezintă istoria politică a cornului Republican al fiarei care se ridică din pământ. Acea istorie se desfășoară în paralel cu istoria religioasă a adevăratului corn Protestant al fiarei care se ridică din pământ. Am identificat câteva linii profetice care privesc cornul Republican al fiarei care se ridică din pământ și așezăm acele linii pe istoria profetică ce a început la vremea sfârșitului, în 1989.

Perioada profetică a fiarei din pământ, care a început în 1776 și s-a încheiat la timpul sfârșitului în 1798, este linia pe care intenționăm să o folosim în încercarea de a aduce laolaltă toate liniile care își exercită acum efectul. Perioada 1776–1798 poartă semnătura Alfa și Omega, căci începe și se încheie printr-un act legislativ, care este vorbirea unei națiuni.

Exprimarea națiunii este acțiunea autorităților sale legislative și judiciare. Marea luptă, 443.

O caracteristică principală a fiarei pământului este faptul că vorbește. Constituția Statelor Unite ale Americii a fost un document divin care a deschis porțile libertății religioase și politice și, în felul acesta, a înghițit „potopul” de persecuție desfășurată de-a lungul secolelor de către regii Europei și de către Biserica Catolică.

Și șarpele a aruncat din gura lui apă, ca un puhoi, după femeie, ca s-o ia puhoiul. Iar pământul a venit în ajutorul femeii, și pământul și-a deschis gura și a înghițit puhoiul pe care balaurul l-a aruncat din gura lui. Apocalipsa 12:15, 16.

La sfârșitul domniei fiarei din pământ, în calitate de a șasea împărăție a profeției biblice, ea va vorbi din nou, dar atunci va vorbi ca un balaur, prin impunerea legii duminicale.

Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Apocalipsa 13:11.

Fiara pământului și-a început existența ca a șasea împărăție în 1798, când papalității i-a fost răpită puterea.

Și când Papalitatea, lipsită de tăria ei, a fost constrânsă să înceteze persecuția, Ioan a văzut o nouă putere ridicându-se pentru a da ecou glasului balaurului și pentru a duce mai departe aceeași lucrare crudă și hulitoare. Această putere, ultima care are să facă război împotriva bisericii și a legii lui Dumnezeu, a fost simbolizată printr-o fiară cu coarne ca de miel. Signs of the Times, 1 noiembrie 1899.

În 1798, când papalitatea a primit rana de moarte, Statele Unite au vorbit, iar, așa cum este întotdeauna cazul cu Alfa și Omega, vorbirea de la început a prefigurat vorbirea de la sfârșit. Actele privind Străinii și Sedițiunea au fost rostite ca lege în 1798, prefigurând legile care sunt implementate la sfârșit și care vizează imigrația ilegală și mass-media.

Perioada pe care o luăm în considerare, din 1776 până în 1798, poartă semnătura lui Alfa și Omega, căci ea identifică „vorbirea” Declarației de Independență la început, care tipifică Actele privind Străinii și Sedițiunea din 1798. La mijlocul acelei perioade se află Constituția Statelor Unite. Perioada oferă o reprezentare profetică a domniei fiarei din pământ, căci începe să vorbească precum un miel, dar perioada se încheie cu o legislație care reprezintă un balaur. Dar, cum se întâmplă adesea, începutul și sfârșitul unui lucru corespund ca opuse. Primul reper al perioadei este reprezentat de ultimul reper, iar reperul din mijloc a fost Constituția Statelor Unite, care a fost ratificată de TREISPREZECE state. Cuvântul ebraic „adevăr” a fost format din prima literă, urmată de a treisprezecea literă, urmată de ultima literă a alfabetului ebraic.

Perioada pe care o luăm acum în considerare poartă semnătura Celui Dintâi și Celui de pe Urmă, care este Adevărul. Această perioadă reprezintă o perioadă care conduce la începutul domniei fiarei pământului ca a șasea împărăție a profeției biblice și, prin urmare, reprezintă o perioadă care conduce la sfârșitul domniei fiarei pământului ca a șasea împărăție a profeției biblice. Acea perioadă a început la timpul sfârșitului, în 1989. 1776–1798 trebuie suprapus peste perioada 1989 până la legea duminicală care urmează în curând, când fiara pământului vorbește ca un balaur, așa cum este reprezentat de Actele privind Străinii și Sedițiunea.

Este de folos să adăugăm un alt adevăr profetic studiului nostru. Acel adevăr este un element al «timpului sfârșitului», ca simbol adesea trecut cu vederea. Adventismul laodicean poate ști foarte bine că 1798 a fost «timpul sfârșitului», însă înțelegerea sa, în general, se oprește acolo, căci nu înțelege că fiecare linie a reformei este paralelă cu celelalte linii ale reformei. Fiecare linie a

reforme începe cu «timpul sfârșitului».

Moise l-a prefigurat pe Hristos, iar Moise a afirmat în mod direct acest fapt, iar Petru l-a confirmat în Faptele Apostolilor.

Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine; pe el să-l ascultați. Deuteronom 18:15.

Iisus avea să fie „asemenea” lui Moise.

Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut aceasta, ca și cărmuitorii voștri. Dar acele lucruri pe care Dumnezeu mai înainte le-a arătat prin gura tuturor prorocilor Săi, anume că Hristos trebuie să pătimească, le-a împlinit astfel. Pocățiți-vă, așadar, și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El Îl va trimite pe Isus Hristos, Cel ce v-a fost mai înainte propovăduit; pe care cerul trebuie să-L primească până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci, de la începutul lumii. Căci Moise a spus într-adevăr părinților: Un proroc, asemenea mie, vă va ridica Domnul, Dumnezeul vostru, dintre frații voștri; pe El să-L ascultați în toate câte vă va spune. Și se va întâmpla că orice suflet care nu va asculta de acel proroc va fi nimicit din mijlocul poporului. Și toți prorocii, de la Samuel și cei ce au urmat după el, câți au vorbit, au prorocit de asemenea despre aceste zile. Faptele Apostolilor 3:17-24.

Timpul sfârșitului în istoria lui Moise a fost nașterea lui, iar aceasta prefigura nașterea lui Hristos. La nașterea atât a lui Hristos, cât și a lui Moise a avut loc o înmulțire a cunoștinței care avea să pună la încercare acea generație. Cunoașterea nașterilor lor a făcut ca atât Egiptul, cât și Roma, sub puterea balaurului, să încerce să-iucidă pe cei fâgăduiți prin profeție. Păstorii de pe coline, magii de la Răsărit, reprezintă pe aceia care au înțeles înmulțirea cunoștinței la timpul sfârșitului.

Ceea ce se trece adesea cu vederea este că în timpul sfârșitului există două repere. Nu numai Moise s-a născut, ci cu trei ani înainte s-a născut fratele său, Aaron. Cu șase luni înainte de nașterea lui Hristos s-a născut vărul Său, Ioan. Anul 1798 este cel mai adesea recunoscut ca marcând „timpul sfârșitului”, iar în 1798 fiara (aparatură politică), pe care (desfrânată) o călărise de-a lungul Evului Întunecat, a fost ucisă, iar un an mai târziu a murit și „femeia” care călărise acea fiară.

În 1989 au fost doi președinți. Reagan a domnit până la învestirea din 1989, iar apoi Bush cel dintâi și-a început domnia. Sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de ani fusese prefigurat de cei șaptezeci de ani de captivitate în Babilon, iar când generalul Cyrus, nepotul lui Darius, l-a executat pe Belșatar în noaptea ospățului, Darius era regele de fapt. Darius și Cyrus reprezintă cele două repere ale aceluși timp al sfârșitului.

Relațiile profetice dintre Moise și Aaron, dintre Ioan și Isus, dintre Darius și Cyrus, dintre papalitate și papă și dintre Reagan și Bush sunt toate surse de lumină profetică atunci când sunt cercetate cu metodologia corectă. Ceea ce dorim să evidențiem aici este că Ioan, vărul lui Isus, a fost glasul în pustie, care fusese prefigurat de fratele lui Moise, Aaron, care a călătorit în pustie ca să-l întâlnească pe Moise, pentru a-i fi glas.

Atât în perioada de treizeci de ani care a precedat ungerea lui Hristos, cât și în cei treizeci de ani premergători antihristului, există o piatră de hotar care identifică un «glas». Pentru Hristos, a fost glasul lui Ioan, cel ce striga în pustie. În 533, Iustinian a emis un decret care îl identifica pe antihrist drept îndreptător al ereticilor și cap al Bisericii. Decretul lui Iustinian a fost «glasul» care a pregătit calea pentru «decretul» legii duminicale la Conciliul de la Orléans, în 538.

Armata generalului Cyrus era vocea care indica faptul că cucerirea Babilonului de către Darius era iminentă.

Sosirea armatei lui Cyrus înaintea zidurilor Babilonului a fost pentru iudei un semn că eliberarea lor din robie se apropie. Cu mai bine de un secol înainte de nașterea lui Cyrus, Inspirația îl menționase pe nume și făcuse să se consemneze lucrarea propriu-zisă pe care avea să o împlinească în cucerirea pe neașteptate a cetății Babilonului și în pregătirea căii pentru eliberarea fiilor robiei. Prin Isaia fusese rostit cuvântul:

"Așa zice Domnul către unsul Său, către Cyrus, pe care l-am luat de mână dreaptă, ca să supună neamuri înaintea lui; ... să i se deschidă înaintea porților cu două canaturi; și porțile nu se vor închide; Eu voi merge înaintea ta și voi îndrepta locurile strâmbe: voi sfârâma porțile de aramă și voi tăia în două zăvoarele de fier: îți voi da vistieriile întunericului și bogățiile ascunse ale locurilor tainice, ca să cunoști că Eu, Domnul, Cel ce te chem pe nume, sunt Dumnezeul lui Israel." Isaia 45:1-3." Profeti și regi, 551.

Când se recunoaște că prin doi martori sau două repere se stabilește un „timp al sfârșitului” profetic, se poate recunoaște, de asemenea, că unul dintre cele două repere reprezintă o identificare, o vestire sau un avertisment al istoriei care se apropie. Aaron, Ioan, Cyrus și Iustinian reprezintă un reper care precede timpul sfârșitului. Timpul sfârșitului din 1798 este sfârșitul perioadei reprezentate din 1776 până în 1798. Reperul din mijlocul acelei istorii este glasul celui ce strigă în pustie, anunțând istoria care se apropie. Acea istorie a început cu o publicație care respingea domnia dictatorială fie a unui rege, fie a unui papă și s-a încheiat cu o publicație care reprezenta caracterul unui dictator. Publicația din mijloc reprezenta „avertizarea” istoriei ce urma să vină, iar avertizarea era că Constituția Statelor Unite avea să fie răsturnată la sfârșitul acelei istorii.

Acea linie a istoriei a început să se repete în 1989 și se încheie la legea duminicală, când este respins avertismentul din pustiu, dat cu două sute de ani mai devreme, în 1789. 1989 a fost vremea sfârșitului la sfârșitul versetului patruzeci și se aliniaza cu vremea sfârșitului din 1798. 1989 se aliniaza cu 1776, iar legea duminicală reprezintă 1798. La mijlocul istoriei, unde se împlinește efectul fiecărei vedenii, se împlinește istoria care a început la 11 septembrie 2001 și continuă până la avertizarea din 1789, iar Constituția este înlăturată. Trebuie să existe un reper la mijloc, căci Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. Acel reper ar reprezenta un avertisment pentru istoria profetică ce începe odată cu legea duminicală iminentă.

1989 marchează timpul sfârșitului din versetul patruzeci, care conduce la legea duminicală din versetul patruzeci și unu. Mesajul de avertizare care a sosit după timpul sfârșitului, dar înaintea legii duminicale, a fost 11 septembrie 2001. El avertizează că, la încheierea acelei perioade a istoriei, al treilea Vai, care a sosit la 11 septembrie 2001 și a fost imediat stăvilit, avea să lovească

din nou ca o surpriză neașteptată, iar mii de orașe aveau să fie distruse. Când va veni acea distrugere, Satana își va începe lucrarea minunată, iar acea lucrare începe odată cu apropiata lege duminicală.

O, de-ar avea poporul lui Dumnezeu conștiința distrugerii iminente a miilor de cetăți, acum aproape cu totul date idolatriei! Dar mulți dintre cei care ar trebui să proclame adevărul își acuză și își condamnă frații. Când puterea convertitoare a lui Dumnezeu va veni peste minți, se va produce o schimbare hotărâtă. Oamenii nu vor mai avea înclinația de a critica și de a dărâma. Nu vor mai sta într-o poziție care împiedică lumina să strălucească în lume. Critica lor și acuzarea lor vor înceta. Forțele vrăjmașului se strâng pentru luptă. Ne stau înaintea conflicte aspre. Strângeți-vă rândurile, frații și surorile mele, strângeți-vă rândurile. Alipiți-vă de Hristos. 'Nu ziceți: O uneltire, . . . nici nu vă temeți de frica lor, nici nu vă înspăimântați. Sfințiți pe Domnul oștirilor Însuși; de El să vă temeți și El să fie groaza voastră. Și El va fi un locaș sfânt; dar și o piatră de poticnire și o stâncă de sminteală pentru amândouă casele lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor fi prinși în laț și vor fi luați.'

Lumea este un teatru. Actorii, locuitorii ei, se pregătesc să-și joace rolul în ultima mare dramă. Dumnezeu este dat uitării. În marile mase ale omenirii nu există unitate, decât în măsura în care oamenii se confederează pentru a-și împlini scopurile egoiste. Dumnezeu privește. Scopurile Sale cu privire la supușii Săi răzvrătiți vor fi împlinite. Lumea nu a fost dată în mâinile oamenilor, deși Dumnezeu îngăduie ca elementele confuziei și ale dezordinii să domnească pentru o vreme. O putere din adânc lucrează pentru a aduce la împlinire ultimele mari scene ale dramei — Satana venind ca Hristos și lucrând cu toată amăgirea nelegiuirii în cei care se leagă între ei în societăți secrete. Cei care cedează pasiunii pentru confederație lucrează la împlinirea planurilor vrăjmașului. Cauza va fi urmată de efect.

Nelegiuirea a ajuns aproape la limită. Confuzia umple lumea, iar o mare groază se va abate curând asupra oamenilor. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce urmează în curând să se abată asupra lumii ca o surprindere covârșitoare. Review and Herald, 10 septembrie 1903.

Avertismentul care a fost prefigurată prin introducerea Constituției în 1789 este avertismentul îngerului al treilea, care revine la al doilea Cadeș, când începe pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel avertisment este avertismentul primei voci din capitolul optsprezece al Apocalipsei și nu numai că marile clădiri ale orașului New York s-au prăbușit atunci, ci însăși esența Constituției a fost schimbată. Constituția a fost redactată având ca bază dreptul englez, a cărui filosofie de bază poate fi definită în mod simplu astfel: „o persoană este nevinovată până la proba contrarie”. Constituția a fost redactată cu scopul de a respinge ceea ce este cunoscut drept dreptul roman, a cărui filosofie de bază poate fi definită în mod simplu astfel: „o persoană este vinovată până la dovada nevinovăției”.

Avertizarea din pustie din 1789, reprezentată de Constituție, reprezintă avertizarea din 11 septembrie 2001, și nu numai că clădirile în flăcări au marcat acea istorie printr-o împlinire literală, ci și adoptarea (vorbirea) a Patriot Act-ului a reprezentat, de asemenea, avertizarea.

Legea Patriot (Legea din 2001 privind unirea și consolidarea Americii prin furnizarea instrumentelor adecvate necesare pentru interceptarea și împiedicarea terorismului) a fost introdusă în Congresul Statelor Unite la scurt timp după atacurile teroriste din 11 septembrie 2001. Proiectul de lege a fost depus în Camera Reprezentanților la 23 octombrie 2001, iar în Senat la 24 octombrie 2001. A fost promulgată de președintele George W. Bush la 26 octombrie 2001. Legea Patriot a urmărit să sporească capacitatea guvernului de a investiga și preveni acte de terorism și să extindă puterile de supraveghere și de aplicare a legii și a respins principiul de bază și fundamental al dreptului englez potrivit căruia un om este nevinovat până la dovedirea vinovăției. Este încă utilizată astăzi de elita din cadrul guvernului pentru a eluda procedura legală convenită, viața privată și procesele echitabile.

Vom continua acest studiu în următorul nostru articol.

Care este starea noastră în această vreme înfricoșătoare și solemnă? Vai, câtă mândrie domnește în biserică, câtă fățarnicie, câtă înșelăciune, câtă iubire de podoabe și de îmbrăcăminte, frivolitate și amuzament, câtă dorință de întâietate! Toate aceste păcate au întunecat mintea, încât lucrurile veșnice nu au fost discernute. Nu vom cerceta noi Scriptura, ca să știm unde ne aflăm în istoria acestei lumi? Nu vom ajunge să înțelegem lucrarea care se săvârșește pentru noi în acest timp și poziția pe care noi, ca păcătoși, ar trebui s-o ocupăm, în timp ce această lucrare a ispășirii se desfășoară? Dacă avem cât de puțină prețuire pentru mântuirea sufletelor noastre, trebuie să facem o schimbare hotărâtă. Trebuie să-L căutăm pe Domnul cu pocăință adevărată; trebuie, cu adâncă zdrobire a sufletului, să ne mărturisim păcatele, pentru ca ele să fie șterse.

Nu mai trebuie să rămânem pe pământul fermecat. Ne apropiem cu rezeziune de încheierea timpului nostru de probă. Fiecare suflet să se întrebe: Cum stau eu înaintea lui Dumnezeu? Nu știm cât de curând numele noastre ar putea fi rostite de Hristos și pricinile noastre ar putea fi hotărâte în chip definitiv. O, ce vor fi oare aceste hotărâri! Vom fi socotiți între cei neprihăniți sau vom fi numărați între nelegiuții?

Să se ridice Biserica și să se pocăiască de abaterile ei înaintea lui Dumnezeu. Să se trezească străjerii și să dea trâmbiței un sunet deslușit. Este un avertisment categoric pe care trebuie să-l proclamăm. Dumnezeu poruncește slujitorilor Săi: «Strigă cu glas tare, nu cruța; înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu fărădelegea lui și casei lui Iacov păcatele ei.» Atenția poporului trebuie câștigată; dacă acest lucru nu se poate realiza, orice efort este zadarnic; chiar dacă un înger din cer ar coborî și le-ar vorbi, cuvintele lui n-ar face mai mult bine decât dacă ar vorbi urechii reci a morții. Biserica trebuie să se trezească la acțiune. Duhul lui Dumnezeu nu poate veni niciodată până când ea nu pregătește calea. Trebuie să fie o cercetare adâncă a inimii. Trebuie să fie rugăciune unită, stăruitoare și, prin credință, o însușire a făgăduințelor lui Dumnezeu. Să nu fie o îmbrăcare a trupului cu sac, ca în vremurile de demult, ci o adâncă smerire a sufletului. Nu avem nici cel mai mic temei pentru autofelicitară și autoînălțare. Se cuvine să ne smerim sub mâna cea tare a lui Dumnezeu. El Se va arăta ca să mângâie și să binecuvânteze pe adevărații căutători.

Lucrarea stă înaintea noastră; ne vom angaja în ea? Trebuie să lucrăm cu grabă, trebuie să înaintăm neabătut. Trebuie să ne pregătim pentru ziua cea mare a Domnului. Nu avem timp de pierdut, nici timp să ne angajăm în scopuri egoiste. Lumea trebuie avertizată. Ce facem, fiecare în parte, pentru a aduce lumina înaintea altora? Dumnezeu a încredințat fiecărui om lucrarea sa; fiecare are o însărcinare de împlinit, iar noi nu putem neglija această lucrare decât cu primejdia sufletelor noastre.

O, fraților mei, Îl veți întrista pe Duhul Sfânt și Îl veți face să Se depărteze? Îl veți ține afară pe binecuvântatul Mântuitor, pentru că nu sunteți pregătiți pentru prezența Lui? Veți lăsa sufletele să piară fără cunoașterea adevărului, fiindcă iubiți prea mult comoditatea voastră ca să purtați povara pe care Isus a purtat-o pentru voi? Să ne deșteptăm din somn. 'Fiți treji, vegheați; pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, umblă ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită.'
Review and Herald, 22 martie 1887.